

THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

ARFURINN

THE FAMILY · 14

Arfur er yfirleitt tengdur atburði sem er fremur sársaukafullur en gleðilegur. Nánast eins og lífið fylgi lögmáli Dantes um makleg málagjöld: hvert gjald sem greitt er er endurgoldið með öðru gjaldi.

Samt er arfurinn líka lokauppgjör manneskjunnar.

Í honum eru ekki aðeins hús, bankareikningar, bílar, skartgripir eða eigur. Í honum eru sannfæringar, siðareglur, meginreglur, hollusta, ótti, ástir og sú leið sem manneskjan valdi að ganga í gegnum lífið.

Flestir skilja eftir sig það sem samfélagið telur verðmætt: heimili, einhvern sparnað, ættargrip, minningu.

Aðrir skilja eftir sig skuldir.

Ítölsk lög, með sínum sérkennilegu rökum, leyfa erfingjum að hafna arfi innan ákveðinna marka þegar skuldir eru meiri en eignir. Það er nánast lagaleg viðurkenning á því að sumir eyði öllu áður en þeir fara og hverfi á braut með tóma vasa.

En ég er ekki lögfræðingur.

Ég hef enga akademíska titla til að sýna. Ég er enn sami maðurinn og fékk eitt sinn fjóra af tíu í ítölsku.

Það sem ég hef er reynsla. Og reynslan hefur kennt mér að stundum er hún stærri en lögin og kröfuharðari en miskunnin sjálf.

Fyrsta manneskjan sem skildi mér eftir sannan arf var Teresa, systir mín.

Krabbamein í brisi kallaði hana burt aðeins sextuga.

Hún var ógift. Hún hafði ekki stofnað eigin fjölskyldu. Bræður mínir, foreldrar mínir og ég vorum einu beinu erfingjar hennar.

Varla ári síðar fylgdu foreldrar mínir henni, með tuttugu daga millibili.

Það sem þau skildu eftir sig varð arfur sem skiptist á milli mín og tveggja bræðra minna, Frega-tvíburanna, átta árum yngri en ég.

Ólíkt uppeldi.

Ólík líf.

Ólík gildi.

Ólíkar væntingar.

Það sem gerðist næst var ekki það sem foreldrar okkar hefðu viljað.

Sá sterkasti lét fyrstur til skarar skríða. Annar tók allt sem hann fann. Hinn stóð hjá og horfði á veruleika birtast sem hefðu aldrei átt að vera til innan fjölskyldu.

Dánarbúið er um það bil einnar milljónar evra virði í fasteignum og bankainnstæðum.

En peningarnir eru minnst mikilvægi hluti þessarar sögu.

Frammi fyrir gjörðum sem að mínu mati fóru yfir öll mörk trausts innan fjölskyldunnar og siðferðilegrar ábyrgðar átti ég aðeins eina leið eftir: að leita verndar dómskerfisins og verja réttindi sem tilheyrta ekki aðeins mér, heldur líka börnunum mínum.

Sakamál hefur verið höfðað.

Sú staðreynd ein og sér þýðir að sönnunargögn eru til og að yfirvöld hafa talið þau verð athugunar.

Restin heyrir undir réttlætið, ekki mig.

Ég mun bíða þolinmóður.

Ég hef aldrei sóst eftir hefnd.

Ég hef aldrei háð þessa baráttu fyrir peninga.

Og einmitt þess vegna hef ég aldrei ætlað mér að gera einkaréttarkröfu um fjárhagslegar bætur.

Barátta mín snýst ekki um að auðga sjálfan mig.

Barátta mín snýst um að vernda nafnið Frega.

Ég neita að horfa á nafn fjölskyldu minnar dregið í gegnum dómstóla, ásakanir, græðgi og innri eyðileggingu án þess að standa vörð um það sem ég tel rétt.

Þetta nafn tilheyrði föður mínum.

Móður minni.

Systur minni.

Og einn daginn mun það tilheyra þeim sem koma á eftir okkur.

Peningar koma og fara.

Ættarnafn stendur eftir.

Dýrmætasti arfurinn sem ég fékk var aldrei mældur í evrum. Það var ábyrgðin á því að bera þetta nafn með reisn.

Sársaukinn stendur þó eftir.

Ekki sársaukinn vegna eigna.

Ekki sársaukinn vegna bankareikninga.

Sársauki fjarverunnar.

Sársaukinn vegna fólksins sem við elskuðum og er ekki lengur hér.

Stundum sé ég foreldra mína og systur mína fyrir mér, standandi saman á einhverjum fjarlægum svölum handan sjónar okkar, horfandi á þetta undarlega mannlega leikhús sem fer fram fyrir neðan þau.

Og kannski brosa þau.

Kannski hrista þau höfuðið.

Og kannski segja þau:

„Frega heldur áfram að berjast. Hann hættir aldrei. Hann er einmitt maðurinn sem enginn bjóst við að hann yrði.“

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂